יו) [כקמן ממו], כ) [מקמן כט. לח: לט. כמובות קט: קי. ערכין טו.], ג) ב"ק כד. תענית כח.,

ד) [גי' הערוך ערך ללף בתלתא], ה) [גי' הערוך ביום

אחד עמ"ש תוס' ד"ה כגון נשם

ר"מ], ו) [עירופין לט. וש"יג ועי" לקמן כט. ק"ס:], ו) צ"יל אימפרש. דק"מ, ח) [סימן לב],

ן וְאָם שׁוֹר נְגְּחְ הוּא מִתְּמוֹל שָׁלְשׁם וְהוּעֵר בְּבְעָלְיו וְלֹא יִשְׁמֶרְנוּ וְהַמִּית אִישׁ אוֹ אָשְׁה הַשׁוֹר יִּסְלֵל וְגִם בְּעַלִיו יוּמָת: שמות כא כט

שמות בּפָסף יְקְנוּ וְבְּתוּ בְּפַפֶּר וְתְתוֹם וְהְעָר עִדִים בְּפָפֶר וְתְתוֹם וְהְעָר עִדִים וְבְעָרִי יְהוּדְה וְבְעָרִי הְהָּר וּבְעָרִי הִשְׁפֵּלְה וּבְעָרִי הָנָּבְּ אשיב את שבותם נאם יי: ירמיהו לב מד

רבינו גרשום

התם כי לא נגח. רביעית מאי לישלם: אלא מעתה. מאי לישלם: אלא מעוח.. דאמרת כיון דאכלה ג' שנים קיימא ברשותיה אם כן כל חזקה שאין עמה טענה להיכא . דקאמר ליה מערער מה אתה יקאמו ליה מעועו מה הוה עושה בתוך שלי ואמר הלה אכלתיה שני חזקה ולא אמר לי אדם דבר תיהוי חזקה ואנן תנן דכל חזקה שאין עמה טענה שאינו טוען עם החזקה של אבא היתה וירתיה החזקה של אבא היתה וירתיה או שקניתיה ממך ואכלתיה שני חזקה אינה חזקה. ואי טעין הכי אע"ג דלית ליה שטרא טענינן ואמרינן הכי הוא כרקאמר ושטרא הוא י.... דארכס ליה אבל אם אינו טוען ואוכט ליוו אבל אם אינו טוען אלא שאכלתיה שני חזקה אין זה טענה. ולדבריך דילפת משור מועד דלאחר ג' שנין קיימא ברשותיה תיהוי חזקה . אע״ג דלית ליה טענה אחריתי ומשוי מעמא מאי הוי חזקה ומשני טעמא מאי זהי חוקה שיש עמה טענה חזקה משום דאמרי׳ דלמא הכי כדקאמר ושטרא אירכס ליה. אבל להיכא דאין עמה טענה השתא איהו לא טעו אנו טענינו ליה היוו לא טבן אגן טבניגן ליוו ולא הוה חזקה: מתקיף לה רב עויר׳ אלא מעתה. דמפקת ליה משור המועד להיכא דמיחה המערער שלא בפניו לא תיהוי המעועו שלא בפניו לא ההוד מחאה דדומיא דשור המועד וכו' ומשני גבי שור המועד שאני משום דגזירת הכתוב הוא אבל מחאה שלא בפניו בדין הוא דהוי מחאה דאמרי׳ ליה למחזיק חברך כו׳ ומחברך . שמעת המחאה: ולר' מאיו שמעת המוזאה: דרד מאר דאמר כרי. בשלמא אליבא דרבנן דפליגי עליה דר"מ דאמרי אינו חייב עד דנגח ג' נגיחות בג' ימים כדכתיב גר נגיחות בגי ימים כדכתיב אם שור נגח הוא מתמולן שלשום תמול [חד מתמול] תרי שלשום תלתא הכא נמי לא הוי חזקה עד דאכלה גי שנים אלא לר' מאיר דאמר כיון דכי ריחק נגיחותיו דבג׳ ימים נגח ג' פעמים חייב קירב ימים נגוד ג' פעמים ווייב קידב נגיחותיו בשנגח ג' פעמים ביום אחד לא כל שכן דהוי מועד הכא נמי לטעמי' למה לי תלת שנין לחזקה אפי' ביום אחד תהוי חזקה. והיכי דמי כגון דאכלה תלת פירי בחד יומא דומיא דג' שנים שאוכל כגון דאכלה ומוז פידי בחד יומא דומיא דג׳ שנים שאוכל ג׳ פירות כגון תאנה דבבקר מתבשלת תאנה זו ובחצי מתבשלת תאנה זו ובחצי חזקה: ומשני דומיא דשור המועד בעינן מה שור המועד בעידנא דעבד הא נגיהה אכתי ליכא לאידך נגיהה כלל. ה"נ ורי מזהה רשני דימוד דאמה . נבי חזקה בעינן דבזמן דאיתא להאי פירא ליתא להאי כלל להאי פירא ליתא להאי כלל בעין דאכתי לא בא. והא לא מצית למישכח אלא בג' שנין אבל תאנה היום בשחרית היו שלשתן אלא שלא נתבשלו: כגון צלף. דבחד יומא מגדל סגון בלך. רבווו יומא מגול חד פירא ועדיין אידך קטן הרבה ולמחר מתגדל ומתבשל [פירא אחריתא] ואידך ליום שלישי ואי אכלינהו בתלתא יומי תיהוי חזקה דומיא דשור המועד: ומשני התם נמי וכו' ומקשי' אכלה תלתא פירי

אלא מעתה חזקה שאין עמה מענה בו'. תימה מאי ס"ד דמקשה דהיכי מלי לאוקמי בידיה כיון דלא טעין מידי או״ל דהכי פריך כיון דילפת משור המועד מה התם בשלש נגיחות הוי בחזקת נגחן הכא נמי כיון דאכלה שלש שנים ולא מיחה הויא בחזקת שלא

ימחה עוד ובלא טענה נמי תהא שלו דאית לן למימר שמחל לו אי נמי הא דקא פריך למימרא דחזקה שלא בטענה מהא חזקה היינו כגון דאמר ליה מפלניא זבנתה דובנה מינך אע"ג דלא אמר קמי דידי זבנה ולא דר בה אפי׳ חד יומא ולא ידע אי זבנה מיניה אי לא אלא דהכי א״ל ב תימה לרשב״א הא דמיבעיא לן בפ׳ כילד הרגל (ב״ק כד. ושם) אי לאיעודי תורא אי לאיעודי גברא תפשוט מהכא דלאיעודי תורא הוא (1) דקאמרי הולכי אושא מה שור המועד כיון שנגח ג' נגיחות נפחא ליה כו׳ ואי לאיעודי גברא לא מייעד עד נגיחה רביעית דאז הוא מועד לעבור בהתראות דכשנגח נגיחה שלישית והתרו בו עדיין לא עבר על שלש התראות עד שיגח פעם רביעית וי"ל דסוגיא דהכא כמאן דאמר לאיעודי מוכא והולכי אושא לא אמרו אלא דגמרינן משור המועד ולא יותר וילפינן משלש התראות דגברא ולא משלש נגיחות דתורא ועוד דלמאן דאמר לאיעודי גברא אין לריך שיהו מוחזקות לעבור בהתראות דאם כן עד נגיחה חמישית לא יחייב אלא לריך שיודיעוהו בכל פעם כשיגח כדי שישמור שורו ומכל מקום חיובא דשור תליא במה שהוחוק ליגח: אלא מעתה מחאה שלא בפניו לא תהא מחאה. פירש ר״י כי היכי דילפת משור המועד דהוי חותה בשלשה זימני הכי נמי נילף מה שור (0) לריך העדאה בפניו ולא אמר קלא אית ליה ותועיל הכי נמי מחאה שלא בפניו אית לן למימר דלית ליה קלא ולא תהא חוקה אף על פי ששמע החזקה כיון דאין קול למחאה מה היה מועיל אם מוחה כיון שלא חגיע למחזיק מחאתו בואע"ג שמחאה באה

לבטל החזהה וההעדאה באה להיים ד מ"מ פריך שפירה והא דנקט מחאה ולא נקט חזקה משום דחזקה נשמעת טפי מהעדאה אבל מחאה אינה נשמעת יותר ובלא שור המועד הוי מצי למיפרך דלא תהא מחאה כדפריך אליבא דרבנן אלא כיון דיליף משור המועד ניחא ליה למפרך מיניה ומשני חברך חברא אים ליה ויש קול בין למחאה בין להעדאה אבל בהעדאה גרידא גזירת הכתוב הוא דאין נעשה מועד אלא אם כן מעידים בפניו אפילו יתברר לו באלף עדים שהעידו על שורו בבית דין:

בגון צלף. מי בתר דשני ליה מתחנה פריך מנלף דתחנה גדולה היא בשעה שנוטלין חבירתה מן האילן אלא שלא נתבשלה עדיין אבל ללף קטן הפרי הרבה כשנוטלין האחת כדאתר בשבת (דף ל:) עחידין אילנות שיטענו פירות בכל יום לגלג עליו אותו תלמיד אין כל חדש תחת השמש אחוי ליה ללף ור"ח גרים ברישא תלתא פירי בחד יומא כגון ללף שיש לו שלשה פירות ביחד " ובתר הכי גרים כגון תאנה וההיא דשבת משמע כספרים שלנו:

ודלמא עצה מובה קא משמע לן. ה״נ מני למיפרך ודלמה בתוך עשר הוה קאי ומוהיר על תחלת אחת עשרה דליכא אפילו שנה ולעולם בשנה אחת הויא חזקה ור״ח פירש דרב יוסף יליף הכי וגרים שהרי נביא עומד בחשע ומזהיר על י"א שחלכד העיר ויאבדו השטרות ויסמכו על חזקת שלש שנים ומביא ראיה מסדר עולם דגשנה תשיעית בחדש עשירי היה ומיהו בכל הספרים שלנו כתוב שהרי נביא עומד בעשירי וכן בסדר עולם שלנו תניא בשנה העשירית ועוד דלגירסתו נמי קשיא מנא ליה שלש שנים

ואידך כי לא נגח מאי לשלם הכא כיון דאכלה תלת שני קיימא לה ברשותיה אלא מעתה חזקה שאין עמה מענה תיהוי חזקה אלמה תנו שכל חוקה שאין עמה מענה אינה חזקה מעמא מאי ראמרינן דלמא כדקאמר השתא איהו לא מעין אנן לימעון ליה מתקיף לה רב עוירא אלא מעתה מחאה שלא בפניו לא תיהוי מחאה דומיא דשור מועד מה שור המועד בפניו בעינן אף הכא נמי בפניו בעינן התם יוהועד בבעליו כתיב הכא יחברך חברא אית ליה וחברא דחברך חברא אית ליה ולר"מ יידאמר ריחק נגיחותיו חייב קירב נגיחותיו לא כ"ש אכלה תלתא פירי סבחד יומא כגון תאנה ליהוי חזקה דומיא דשור המועד מה שור המועד בעידנא 🐠 דאית ליה הא נגיחה ליתא להא נגיחה הכא נמי בעידנא דאיתא להאי פירא ליתא להאי פירא אכלה תלתא פרי ס (בתלתא יומי) כגון צלף ליהוי חזקה התם ס (בתלתא פירא מיהא איתיה ומגמר הוא דקא גמר ואזיל אכלה תלתא פירי בתלתין יומי כגון אספסתא ליהוי חזקה היכי דמי דקדיה ואכלה דקדיח ואכלה התם משמט הוא דקא שמים ואכיל אכלה תלתא פירי בתלתא ירחי כגון אספסתא ליהוי חזקה מאן הולכי אושא ר' ישמעאל לר' ישמעאל הכי נמי דתנן רבי ישמעאל אומר בד"א בשדה הלבן אבל בשדה אילן כנם את

תבואתו ומסק את זיתיו וכנס את קייצו הרי אלו ג' שנים לרבנן מאי אמר רב יוסף קרא כתיב שהרי (O) שהרו בכפף יקנו וכתוב בספר וחתום (C) נביא עומד בעשר ומזהיר על אחת עשרה

שלש שנים מפקי ליה מרשות מוכר: ומשני טעמה מהי. המרינן שלש שנים מפקי לה מחזקת מרה קמא דאמרינן דלמא כדאמר איהו זה אומר לקחתיה ממך וזה אומר גזלחה ממני ואין אנו יודעין האמת עם מי אתיא חזקת שלש שנים ומוקי לה ברשותיה ואמרינן דלמא קושטא הוא כדקאמר אבל בלא טענה מהיכן קנאה בשביל אכילת שלש שנים: מחאה שלא בפניו לא תיהוי מחאה. אם מיחה המערער בתוך שלש שנים לפני עדים שלא בפני המחזיק ואמר דעו שפלוני מחזיק בקרקע שלי בגזילה לא תיהוי מחאה: דומיה דשור המועד. שמעידין ששורו נגחן ובשלש פעמים שהעידו שלח בפניו אינו נעשה מועד אף התראת עדות של מחאה לא תיהוי עדות שלא בפניו דמחאה דומיא דהעדאה היא שהיה התרחה לשמור שורו וחף המחלה התראה היא להזהר בראיים זכותו ושטר מכירתו: התם והועד בבעליו אמר רחמנא כו'. כלומר לא דמי נהי דגמרינן שלש שנים משלש נגיחות כי היכי (ג) דמפקי הני מחזקה הני נמי מפקי מחזקה אבל מחאה מהעדאה לית לן למיגמר דהתם כיון דהעדאה לחייבו ממון על נגיחותיו היא באה ולהעמיד שורו בחזקת מועד בעינן בפני בעלים שידעו לטעון ולהכחיש העדים ולהביא אחרים להזימן אבל טעמא דמחאה להתרות בו להיות זהיר בזכיותיו היא באה שזה טועו שבגזילה היא בידו הכא אפילו שלא

בפניו נמי איתה: דחברך חברא אית

ליה כו'. ויאמרו זה לזה והדבר בא

לאזניו ואינו יכול לומר אילו שמעתי

ואידך. כלומר ונגיחה רביעית דבעינן היינו משום דאי לא נגח

לחחר שהוחזק מה ישלם: שחין עמה טענה. מפרש במתני׳ לקמן

(דף מא.) אמר לו מה אתה עושה בתוך שלי אמר לו שלא אמר לי אדם

דבר מעולם ולא אמר לו אתה מכרת לי: סיהוי חוקה. דהא אמרת

הייתי זהיר בראיית זכותי: ולר' מאיר א"ל אביי דלמא התם יעצה מובה קמ"ל דאמר כו'. כלומר לר"י דאמר בב"ק וכג:ן איזהו מועד כל שהעידו בו שלשה ימים איכא למימר הכא ג' שנים דומיא דג' ימים אלא לר"מ דאמר התם דאפי' נגח ג' פעמים ביום אחד הוי מועד מק"ו הכא נמי אכלה תלת פרי בחד יומא כגון תאנה שאינה מתבשלת יחד ויש שאינה מתבשלת שחרית ולערב היא ראויה הכי נמי דהויא חזקה. ומשני דומיא דשור המועד כו': ללף. פרי שלא ניכר בו היום ונגמר לסוף ג' ימים: אספסתא. מין זרע הוא לעשב בהמות ולסוף ל' יום הוא נגמר ועוקרין אותו וזורעין אחר במקומו ובחוך שלשים יום גווזין אותו שלש פעמים: דקדית. גדל קלת: משמט הוא דקא שמיט ואכיל. ואין זו אכילת כל הפרי: בחלחא ירחי. שעקרה בסוף כל חדש וזרע אחרת: מאן הולכי אושא. דאמר רבי יוחנן לעיל נע"חן להא מילתא משמייהו: רבי ישמעאל. לא פירשי לי מהיכן אלא הכי גמירי שהוא היה באותו הזמן: לרבנן מאי. רבנן דלית להו הא דרבי ישמעאל מנא להו חזקה דשלש שנים: ה"ג שהרי נכיא עומד בעשר ומוהיר על אחת עשרה. ירמיה בשנה העשירית ללדקיהו (ד) והיה כלוא בחלר המטרה כדכתי' בס' ירמיהים ושם נאמר לו הנה חנמאל בן שלום וגו' וכתיב בההוא עניינא שדות בכסף יקנו וכתוב בספר וגו' היה מזהיר (ס) לוחחי שדות לכתוב שטרות ולהעמיד עדים בחתימתם כי יגלו מן העיר בשנת אחת עשרה כשנלכדה העיר ולא יחזיקו במקח שלש שנים אלא עשירית ואחת עשרה אלמא בהני תרתי שנין לא הוי חזקה מכאן לחזקה שאינה פחותה משלש שנים: עלה טובה קמ"ל. כלומר לעולם חזקה הויא בשנה אחת ועלה טובה קא משמע לן

מיום ליום דלפי גירסת סדר עולם ליכא אלא שמנה עשר חודש שהרי בשנת אחת עשרה לחדש הרביעי בתשעה לחודש הובקעה העיר:

שיהא שטרו בידו מוכן לראיה ולא יזקק לעדים כשיעוררו עליו:

ה״נ במחאה שלא בפניו לא ტჯב המיין לא בפניו לא היינ במחאה. שס. 1. [דהרי] אנן חזקה מדמינן לשור המועד דתרווייהו מפיקי מחזקה קמייתא. מיטנ״6. יים היים לאחר מואל המהיים ביים דין היין הבן החקר בכנון לאחר הייבו החור הוב כך שהחקר קבר הא. על כנ. 1. לפי שאדם עשרי לשאול מי עומד בקרקעותיו. שם. 10 - שאין דרך לשאול אם נגח שורו וכן אין דרך מחזיק לשאול אם עושין מחאה עליו. שם. 10. קפריסין ועלין ואביונות, וכל חד מינייהו חשוב לאכילה כפרי בפ״ע. יד למס. וקס״ד דכיון שהם דברים חלוקים וכל אחד ואחד נלקט לעצמו שיהיו נחשבין לשלש אכילות. מעכ״6. ופרקינן דומיא דשור המועד דבעידנא דאיתא להאי נגיחה ליתא להאי נגיחה אבל הכא אע"ג דאכילות מוחלקות הן בעידנא חדא איתנהו, ולא דמי לאסף את תבואתו ומסק את זתיו וכנס את קייצו דאיתנהו בחדא זימנא ואפ"ה סלקא ליה חזקה דהתם פירות מוחלקין אבל צלף כלהו כחד נינהו. שיעמ"ק,

ימים לי ימים דהיינו ג'פעמים בל' יום ולבסוף ל' יום עוקרין אותה מכל וכל וחורשין השדה ליהוי חזקה דהשתא בעידנא דאיתא להאי ליתא להאי ומשני היכי בלי יום ולכון ליים טוקרין אווה מכל וכל חוד שין השוה ליהור חוקר הדשות בכיונה להא ילהור לוהא ומשר היכי מדיה והיב דמי דתיהוי הכא חזקה ל) כיון דבגין דקדמה כשמתגדלת אכלי מיד לסוף י׳ ימים ודאי בעיונא דאיתא להאי ליתא להאי אכל מ"מ מ"מ דמי כאכילה גנובה שאין ממחין עד לי עד שתתגדל כולה אלא משמט שמיט ואכל להכי לא הוי חזקה ומקש"י אכלה חלת פירי בחלתא ז) יומי כגון אספסתא דסוף לי עוקרין אותה מהקרקע מהכל וזורעין אחרת תיהוי חזקה דהשתא ליכא למימר דשמיט ואכיל: ומשני מרא דשמעתא מן הולכי אושא היינו ר׳ ישמעאל: ולר׳ ישמעאל הכי נמי. דתהוי חזקה: דתנן אמר ר״י בר״א. רבעינן תלת שנין חזקה: בשדה לבן. דהיינו שדה תבואה שאין בה אילנות ואינה עושה אלא תבואה אחת בשנה משום הכי בעינן

רבעינן תרמ שנין חזקה: בשדה לבן, דהיינו שדה הבואה שאין בה אילנות ואינה עושה אלא תבואה משה בשנה משהם הכי בעינן
דבעינן תרמ שנין חזקה: בשדה לבן, דהיינו שדה הבואה שאין בה אילנות ואינה עושה אלא תבואה משה בשנה משהם הכי בעינן
ג' שנים רצופות דומאי דשור הטועד דילותי ג' תבואות בג' שנה בש בא בל בשדה אילן, דיש בה נמי תרבואה נכט הברואה וכרי בעבר
ג' תבואות הללו בשנה אחת הריא חזקה: כגון אספסתא. אספסתא מאכל בהמות היא שלועזן טריד"א: ורבנן דמתני' מנא להו דבעינן ג' שנה חזדש הרביעי והובעה העיד ומשהי בשנה מ' ואמר להן הואיל זאין אחם מעכבין בכאן ג' שנים דחזקה. מי
אירמיה עומד ג' במים תרצו לה מוחים בשטר ויחתום עדים ברי שתהא הקרקע ברשותכם וכשתחזרו מן הגולות הבירו ביר שלה אחזקתם בה ג' שנים תרצו להם שטרים ביר שתהא הקרקע ברשותכם וכשתחזרו מן הגולות רבירו היותום בעדה ושוב שטר ויחתום עדים כדי שתהא הקרקע ברשותכם וכשתחזרו מן הגולות ירבויה ומור אומי ביר שלה איל בשטר ויחתום של שילכו בגלות שמא יהרג בי ענים מדי שמהי בצב שטר יוחתום שילכו בגלות שמא יהרג בי ענים מדי שתהא בשטר אומים ביר משום דוחק הקראי א"ל אביי ודילמא לאו משום טעמא דלא הוי שנה קאמר להו אלא משום עצה טובה קאמר להו נמי בנו בתים בכבל ושבו משום עצה קאמר להו דכתיב ונתתם לשטרות בכלי חרש למצון ימוד במים רציה מיה רבים באום משם עצה קאמר להו דכתיב ונתתם לשטרות בכלי חרש למצון ימוד משההין בגלות. תרע דמשום עצה קאמר להו למי בנו בתים בכבל ושבו משום עצה קאמר להו למים בשרה שנה בכלי חרש למצון ימוד משההין בגלות. תרע דמשום עצה קאמר להו דמיב בו בתים בכבל ושבו משום עצה קאמר להו עדי משתהין בגלות רעיב ומשום אוה הוא ביי מור ברובי ויות ברבה בשרה ביו שביה ביות בלבל הוצו ביות בכלי חרש למצון ימוד משום הצה היא מדשות היות בלי חדש למצון ימוד במשום בו של היות בלי חדש למצון ביותם בכל ושבו משם בכל ושבו משם עצה לא שוב שוברייות יותר בלי חדש למצון ימוד בבל ביות בלי ביות בלבל ביות בלבל בשבר ביות בלבל ביות בלבל בשבו של ביות בלבל ביות בלבל ביות בלבל בשבו שלבות בלבל ביות בלבל ביות בלבל ביות בלבל ביות בלבל ביות בלבות בלבל ביות בלבל ביות בלבל בלבל ביות בלביות בלבות בלבות ביות בלבל ביות בלבות בלבות בלבל ביות בלבל בלבה בלב בלבל בלבל בלבות בלבל :א צריד ימים רבים כי אם עד שיעברו שני חזקה

הנהות הב"ח (ħ) גמ' געידנל דאיתא להאי
 נגיחה ליתל להאי: (ב) שם
 בספר וחתום וגו' שהלי:
 (ג) רש"י ד"ה התם והועד וכו' כי היכי דהני מפקי מחוקה: (ד) ד"ה ה"ג שהרי וכוי ללדקיהו היה כל"ל ולות ו' נמחק: (ה) בא"ד מוהיר את לוחחי וכו' עשירית ואחת עשרה וכשיחזרו מן הגלות אם ותקיימו בידכם אלמא נהני מרמי: (ו) תד"ה אלא מעמה חזקה וכו' מדקאמרי הולכי: (1) ד"ה אלא מעתה מחאה וכו' (0) ד"ה סכם מעתה מחסה וכרימה שור המועד לריך וכרי דמההיה מועיל אם היה מוחה:(ח) ד"ה כגון ללף אע"ג דשני

מוסף רש"י

כל חזקה שאיז עמה טענה לקרקע זה ומתוך כך החזיק בה בשיעור חזקה שאמרו חכמים וזה שתה ולא מיחה, הויא חזהה ואיו שמק וגם מיחה, היים חוקה וחין המערער נאמן לומר לא על ידי ירד לקרקע שלי אלא בלא רשותי, דאם כן למה הניחו להחזיק (רשב"ם לקמן מא.). ריחק בגיחותיו חייב. כשור מועד בגיחותיו חייב. כשור מועד האי בב"ה בפרה כילד הרגל מועדת (כג:) איזהו תם ואי זהו מועד כל שהעידו בו ג' ימים, מועד כל שהעידו בו ג' ימים, דברי ר' יהודה, ר' מאיר אומר כל שהעידו בו ג' פעמים ביום אחד, ר' יהודה סבר כתיב או נודע כי שור נגח הוא מתמול שלע פי שת נגדו האם מתנחל שלשום, מתמול תרי שלשום חלת הרי ג' ימים, ור"מ סבר ריחק נגיחומיו כשנגח בג' ימים זה אחר זה חייב, קירב נגיחותיו שנגח ג' פעמים ביום אחד לא

מוסף תוספות

כל שכן (תענית כא:).

א. והרי הוא מודה שלא לקחה ולא נתנוה לו. ריטכ״א. לקווה ולא נועוה לו. ליטנית. ב. ופרקינן טעמא מאי וכוי דלא ילפינן משור המועד אלא דמהניא חזקה למהוי ראיה למה שהוא טוען שלקחה הימנו דכיון דשייכא בה טענה הימנו דכיון דשייכא בה טענה אינה חזקה עד שיטעון לפיכך כל זמן שאינו טוען כלום קרקע בחזקת בעליה עומדת. רנינו יונה. ג. דמחאה אינו אלא כדי שיזהר בשטרו. מ"ן, ואין ראיה למחזיק במה ששתק, לפי שיודע שהמחזיק לא ישמע מחאתו, וגם אינו מחוייבלבוא לעירו ולמחות כדמוכח לקמן וכר׳. שיטמ״ק בשם תוס׳ הרא״ש. לאפוקיה מחזקת תם ולעשות מועד אבל מחאה דעל ידה מעמידים הקרקע בחזקת מי שהיה תחלה לא בעינז לפניו. שס. ה. דכיהיכידהתם הצריך דרמור הטדאה בפניו ולא